31971R1696

TARYBOS REGLAMENTAS (EEB) Nr. 1696/71

1971 m. liepos 26 d.

dėl bendro apynių rinkos organizavimo

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 42, 43, 113 ir 235 straipsnius,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ([1]),

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę,

kadangi žemės ūkio produktų bendrosios rinkos veiklai ir plėtrai reikalinga, kad būtų sukurta bendroji žemės ūkio politika ir pastaroji turi apimti visų pirma bendrą įvairių žemės ūkio produktų rinkų organizavimą;

kadangi kai kurių Bendrijos regionų ekonomikai yra ypač svarbus Bendrijos apynių auginimas; kadangi kai kuriuose regionuose apynių produkcija sudaro didžiąją ūkininkų pajamų dalį;

kadangi dėl tos priežasties, kad apynių augalinės sultys ir ekstraktai nėra įtraukti į Sutarties II priedą, jiems nėra taikomos Sutarties nuostatos dėl žemės ūkio, kai tuo tarpu apyniams jos yra taikomos; tačiau kadangi minėti produktai plačiąja prasme gali pakeisti vieni kitus, tokia padėtis gali trukdyti bendrai žemės ūkio politikai daryti poveikį apynių sektoriuje; kadangi prekybai apyniais su trečiosiomis šalimis taikomos priemonės, priimtos pagal 113 straipsnį, ir apynių realizavimo taisyklės, priimtos pagal 235 straipsnį, turėtų būti taikomos ir apynių augalinėms sultims bei ekstraktams;

kadangi tarptautinė prekyba visada buvo labai svarbi Bendrijos apynių augintojams ir naudotojams; kadangi iš esmės didžiausia nauda už Bendrijos produkciją iki šiol buvo gaunama dėl konkurencingumo pasaulinėje rinkoje ir dėl lankstaus prisiderinimo prie realizavimo rinkų produkcijos kokybės ir kiekybės atžvilgiu; kadangi bendras rinkų organizavimas neturėtų iš esmės pakeisti šios padėties, o turėtų atitinkamomis priemonėmis prisidėti prie produkcijos kokybės gerinimo ir neleisti nusmukti dabartiniam augintojų gyvenimo lygiui;

kadangi kokybės politika Bendrijoje turėtų būti įgyvendinama taikant nuostatas dėl kilmės sertifikatų išdavimo kartu su taisyklėmis, paprastai draudžiančiomis pirkti ir parduoti produktus, kuriems sertifikatas nebuvo išduotas, arba, kalbant apie importuojamus produktus, kurie neatitinka tam tikrų minimalių kokybės reikalavimų; kadangi turėtų būti nustatytas standartinės kokybės apibūdinimas, kuris taptų komerciniuose sandoriuose taikomų nuorodų pagrindu ir garantuotų tinkamą rinkos reguliavimą;

kadangi yra reikalinga pakankama informacija apie dabartinę Bendrijos rinkos padėtį bei jos plėtros perspektyvas; kadangi, šiuo požiūriu, tas faktas, kad didelė produkcijos dalis yra perkama ir parduodama pagal sutartis, kurios sudaromos dar prieš derliaus nuėmimą ir netgi keleriems metams, gali palengvinti rinkos plėtros planavimą; kadangi dėl šios priežasties turėtų būti priimta nuostata dėl visų sutarčių, kuriose įsipareigojama tiekti Bendrijoje išaugintus apynius, registravimo; kadangi, kita vertus, ši informacija turėtų išlikti slapta, kad suinteresuoti asmenys būtų tikri, jog ji bus naudojama tik statistikai ir tik siekiant gauti visiškai objektyvią informaciją;

([1]) OL C 66, 1971 7 1, p. 28.

kadangi, siekiant stabilizuoti rinkas ir užtikrinti pakankamą Bendrijos žemdirbių gyvenimo lygį bei protingas pasiūlos kainas vartotojams, turėtų būti skatinamas centralizuotas tiekimas ir bendras augintojų produkcijos priderinimas prie rinkos reikalavimų;

kadangi augintojų jungimasis į organizacijas, kurios iš savo narių reikalautų laikytis bendrų taisyklių, padėtų greičiau pasiekti Sutarties 39 straipsnyje numatytus tikslus; kadangi šiuos tikslus galima pasiekti ne tik augintojams susiskirstant į augintojų grupes, bet ir šioms grupėms vienijantis į sąjungas;

kadangi, siekiant išvengti bet kokios diskriminacijos tarp augintojų ir užtikrinti bet kokių taikomų veiksmų vienodumą bei veiksmingumą, visai Bendrijai turėtų būti nustatytos sąlygos, kurias augintojų grupės bei grupių sąjungos turi atitikti tam, kad valstybės narės jas pripažintų; kadangi, siekiant veiksmingai centralizuoti tiekimą, reikia, kad grupės bei sąjungos būtų gyvybingo ekonominio dydžio ir kad visą augintojų grupių narių produkciją tiesiogiai realizuotų grupė arba sąjunga, arba augintojai vadovaudamiesi bendromis taisyklėmis;

kadangi reikėtų priimti nuostatą dėl priemonių, kurios palengvintų šių grupių formavimą bei jų veiklą; kadangi šiuo tikslu valstybėms narėms turėtų būti leidžiama suteikti joms pagalbą, kurią iš dalies finansuotų Bendrija; kadangi, kita vertus, tokios pagalbos dydis turėtų būti apribotas, o jos skyrimas laikinas ir nuolat mažinamas tam, kad finansinė augintojų atsakomybė palaipsniui didėtų;

kadangi kai kuriuos Bendrijos apynynus būtina pertvarkyti tiek auginamų kultūrų įvairovės, tiek auginimo bei derliaus nuėmimo operacijų atžvilgiu; kadangi tam tikrą metų skaičių turėtų būti skatinamas veislių keitimas apynynuose ir jų pertvarkymas turėtų būti palengvinamas suteikiant šia veikla užsiimančioms augintojų grupėms specialią pagalbą;

kadangi, siekiant užtikrinti augintojams pakankamą gyvenimo lygį, turėtų būti numatyta pagalbos sistema; kadangi kasmet, realizavus derlių, Komisija privalo pateikti Tarybai ataskaitą, kad būtų galima nuspręsti, ar tokią pagalbą reikėtų skirti; kadangi pagalba gali būti suteikiama, jei šio pranešimo tyrimas atskleidžia, jog, atsižvelgiant į rinkos dabartinę padėtį bei ateities perspektyvas, vidutinis pelnas iš hektaro nėra pakankamas;

kadangi pasiūlytos priemonės privalo sudaryti sąlygas numatyti importo sistemą, kuri neapimtų jokių kitų priemonių, tik Bendrojo muitų tarifo įgyvendinimą; kadangi šis tarifas vadovaujantis Sutartimi, yra tiesiogiai taikomas nuo 1970 m. sausio 1 d.;

kadangi šios priemonės leidžia prie Bendrijos išorinių sienų atsisakyti visų kiekybinių apribojimų; kadangi, kita vertus, išskirtiniais atvejais ši tvarka gali būti pripažįstama neveiksminga; kadangi, siekiant apginti Bendrijos rinką nuo trikdymų, kurie tokiais atvejais gali kilti, jei jau sykį atsiradusios kliūtys importui buvo pašalintos, Bendrija turi būti įgaliota skubiai imtis visų reikiamų priemonių;

kadangi pagal Sutarties nuostatas nuo 1970 m. sausio 1 d. Bendrijos vidaus prekyboje automatiškai uždraudžiamas apmokestinimas bet kokiais muitais ar kitais lygiaverčio poveikio mokesčiais ir bet kokių kiekybinių apribojimų ar kitų lygiaverčio poveikio priemonių taikymas; galiausiai, kadangi 1969 m. gruodžio 31 d. nenustačius minimalių kainų, nuo 1970 m. sausio 1 d. Sutarties 44 straipsnis automatiškai netaikomas;

kadangi visų priemonių, reguliuojančių bendrą apynių rinkos organizavimą, veiksmingumas sumenkėtų, jei valstybės narės suteiktų tam tikrą pagalbą; kadangi apynių rinkoje turėtų būti taikomos Sutarties nuostatos, leidžiančios įvertinti valstybių narių teikiamą pagalbą bei uždrausti pagalbą, nesuderinamą su bendrąja rinka; kadangi, kita vertus, turėtų būti įtraukta nuostata dėl laikinos sistemos nacionalinei pagalbai, teikiamai keletą metų trunkančioms sutartims, kurios buvo sudarytos prieš įsigaliojant bendrosios rinkos organizavimui;

kadangi, remiantis nuostatomis, reglamentuojančiomis bendrosios žemės ūkio politikos finansavimą, Bendrija turėtų prisiimti finansinę atsakomybę už išlaidas, kurių valstybės narės turi vykdydamos šio reglamento nustatytus įsipareigojimus;

kadangi valstybių narių perėjimas nuo jose galiojančios sistemos prie tos, kurią nustato šis reglamentas, privalo vykti geriausiomis įmanomomis sąlygomis; kadangi dėl šios priežasties gali būti reikalingos laikinosios priemonės;

kadangi, organizuojant bendrąją apynių rinką, būtina tuo pačiu metu ir tinkamai atsižvelgti į Sutarties 39 ir 110 straipsniuose numatytus tikslus;

kadangi, siekiant palengvinti nurodytų tikslų įgyvendinimą, turi būti nustatyta tvarka, sukurianti glaudų bendradarbiavimą tarp valstybių narių ir Komisijos per Vadybos komitetą,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

1. Bendras apynių rinkos organizavimas taikomas šiems produktams:

BMT pozicijos	Prekių aprašymas
12.06	Apynių spurgai ir lupulinas

2. Realizavimui ir prekybai su trečiosiomis šalimis taisyklės taikomos ir šiems produktams:

BMT pozicijos	Prekių aprašymas
13.03 A VI	Apynių augalinės sultys ir ekstraktai

3. Šiame reglamente:

a) „apyniai“ – tai džiovinti žiedynai, dar vadinami (moteriškų) apynių vijoklių *(humulus lupulus)* spurgais; tie žiedynai, kurie yra žalsvai geltonos spalvos ir kiaušinio formos, turi žiedkotį, o jų didžiausias matmuo paprastai svyruoja nuo 2 iki 5 cm;

b) „apynių milteliai“ – tai produktas, gautas sumalus apynius ir išlaikęs visus natūralius jų elementus;

c) „apynių milteliai, turintys didesnį lupulino kiekį“ – tai produktas, gautas sumalus apynius po to, kai mechaniniu būdu buvo pašalinti lapai, žiedkočiai, pažiedžiai ir stiebai;

d) „apynių ekstraktas“ – tai koncentruotas produktas, gautas paveikus apynius tirpikliu;

e) „sumaišyti apynių produktai“ – tai dviejų ar kelių aukščiau minėtų produktų mišinys.

I DALIS

Prekyba

2 straipsnis

1. 1 straipsnyje išvardintų produktų, išaugintų Bendrijoje arba paruoštų iš Bendrijoje išaugintų apynių, kilmei nustatyti taikoma sertifikavimo tvarka.

2. Sertifikatas gali būti išduodamas tik produktams:

— išaugintiems pripažintose auginimo vietovėse ar paruoštiems iš tokių produktų,

— priklausantiems veislėms, išvardytoms Bendrijos veislių sąraše, arba paruoštiems iš tokių produktų, ir

— atitinkantiems minimalius prekybos reikalavimų kokybės standartus, galiojančius konkretiems prekybos etapams.

3. Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatyta balsavimo tvarka kiekvienam produktui priima bendrąsias sertifikavimo tvarkos, susijusios su kilmės nustatymu, taisykles ir nustato jos įgyvendinimo datą.

3 straipsnis

1. Kai 1 straipsnyje nurodytiems produktams kilmės vietos nuorodos atžvilgiu taikoma sertifikavimo tvarka, jie gali būti realizuojami arba eksportuojami tik gavus tokį sertifikatą.

2. Priemonės, nukrypstančios nuo 1 dalies nuostatų, gali būti patvirtinamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka:

a) tam tikrų trečiųjų šalių prekybos reikalavimams patenkinti;

b) specialios paskirties produktams.

Ankstesnėje pastraipoje numatytos priemonės privalo:

— nepakenkti tų produktų, kuriems išduotas kilmės nustatymo sertifikatas, įprastai prekybai;

— būti lydimos garantijų, leidžiančių išvengti painiavos su tais produktais.

4 straipsnis

1. Bendrijoje išaugintų apynių standartinė kokybė apibūdinama pagal išorines charakteristikas ir objektyvius kriterijus.

2. Šio straipsnio taikymo taisyklės priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

5 straipsnis

1. 1 straipsnyje nurodyti produktai, kilę iš trečiųjų šalių, gali būti importuojami tik tada, kai jų kokybės standartai atitinka bent minimalius reikalavimus prekybai, nustatytus panašiems produktams, išaugintiems Bendrijoje arba gautiems iš jų.

2. 1 straipsnyje nurodyti produktai vertinami kaip atitinkantys standartą, apie kurį kalbama 1 dalyje, jei kilmės šalies institucijos jiems išduotas atestacijos dokumentas, pripažintas lygiaverčiu kilmės nustatymo sertifikatui.

Šių atestatų atitikimas tikrinamas 20 straipsnyje nurodyta tvarka.

3. Šio straipsnio taikymo taisyklės priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

II DALIS

Tiekimo sutartys

6 straipsnis

1. Visas sutartis dėl Bendrijoje pagamintų apynių tiekimo, sudarytas tarp augintojo ar augintojų asociacijos ir pirkėjo, registruoja kiekvieno augintojo valstybės narės tam reikalui paskirtos organizacijos.

2. Sutartys, susijusios su konkrečių kiekių tiekimu sutartomis kainomis bei apimančios vieno ar kelių derlių laikotarpį ir sudarytos iki atitinkamų pirmojo derliaus metų rugpjūčio 1 d., vadinamos „iš anksto sudarytos sutartimis“. Jos registruojamos atskirai.

3. Valstybės narės periodiškai pateikia Komisijai statistinę informaciją apie sutarčių registravimą.

4. Duomenys, kuriais registracija yra paremta, gali būti panaudoti tik šio reglamento tikslams.

5. Šio straipsnio taikymo taisyklės priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

III DALIS

Augintojų grupės

7 straipsnis

1. Šiame reglamente „pripažinta augintojų grupė“ – tai apynių augintojų grupė, kurią valstybė narė pripažįsta pagal 3 dalies nuostatas ir kuri sudaryta augintojų iniciatyva visų pirma šiems tikslams įgyvendinti:

a) kartu derinti savo produkciją prie rinkos reikalavimų;

b) pagerinti produktą keičiant rūšių įvairovę ir pertvarkant apynių laukus;

c) skatinti žemės apdirbimo ir derliaus nuėmimo operacijų tobulinimą ir mechanizavimą, kad gamyba būtų pelningesnė.

2. Šiame reglamente „pripažinta sąjunga“ – tai pripažintų augintojų grupių sąjunga, siekianti tų pačių tikslų, kaip ir tos grupės, ir kurią valstybės narės pripažina pagal 3 dalies nuostatas.

3. Valstybės narės pripažįsta augintojų grupes bei jų sąjungas, kurios šio pripažinimo paprašo, ir atitinka toliau išvardytas sąlygas; jos turėtų:

a) taikyti bendras taisykles gamybai ir prekybai (pirmajam prekybos etapui);

b) įtraukti į savo įstatus įsipareigojimą augintojams, kurie yra grupių nariai, bei pripažintoms augintojų grupėms, kurios yra sąjungų nariai:

— arba parduoti visą produkciją, dėl kurios jie yra susivieniję į grupę ar sąjungą, pagal pristatymo ir prekybos taisykles, kurias atitinkamai nustato ir kontroliuoja grupė arba sąjunga,

— arba leisti atitinkamai grupei arba sąjungai narių vardu ar jų naudai arba narių naudai, arba grupės ar sąjungos vardu ar naudai parduoti visą savo produkciją, kuriai buvo suteiktas pripažinimas.

Šis įsipareigojimas, kiek jis yra susijęs su augintojų grupėmis, netaikomas produktams:

— dėl kurių augintojai sudarė pardavimo sutartis arba, prieš prisijungdami prie grupės, yra suteikę galimybę sudaryti sutartį, jei grupė prieš prisijungiant tiems augintojams, buvo informuota apie šitokiu būdu sutartų įsipareigojimų apimtį bei trukmę ir pritarė jiems,

— kurių prisijungę augintojai, grupei sutikus, gali neleisti jai parduoti;

c) įrodyti gyvybingą ekonominę veiklą;

d) savo veiklos srityje netaikyti diskriminacijos tarp Bendrijos augintojų ir grupių, ypač jų nacionalinės priklausomybės ar įsikūrimo vietos prasme;

e) įtraukti į savo įstatus nuostatas, kurios garantuotų, kad grupės ar sąjungos nariai, pageidaujantys atsisakyti narystės, gali tai padaryti tik:

— po trejų metų nuo įstojimo į grupę ar sąjungą,

— bent prieš dvylika mėnesių informavę grupę ar sąjungą apie savo ketinimą išstoti;

f) pagal nacionalinės teisės aktus turėti reikalingą teisnumą užsiimti teisėta veikla, atitinkančia jų kompetenciją;

g) įtraukti į savo įstatus įsipareigojimą turėti atskiras sąskaitas veiklos rūšims, dėl kurių jos buvo pripažintos.

4. Institucija, kompetentinga pripažinti augintojų grupes bei jų sąjungas – tai valstybė narė, kurios teritorijoje augintojų grupė ar sąjunga turi įregistruotą buveinę.

5. Šio straipsnio taikymo taisyklės, ypač tos, kurios yra susijusios su 3 dalies a ir c punktuose nurodytomis sąlygomis, priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

8 straipsnis

Valstybės narės gali suteikti pripažintoms augintojų grupėms pagalbą trejiems metams nuo jų pripažinimo dienos, tokiu būdu paskatindamos jų steigimąsi bei palengvindamos jų veiklą. Pirmaisiais, antraisiais ir trečiaisiais metais tokios pagalbos dydis negali viršyti atitinkamai 3 %, 2 % ir 1 % parduotų pripažintų produktų vertės. Tačiau pirmaisiais metais pagalba neturi viršyti 60 % augintojų grupės administracinių išlaidų, antraisiais – 40 % ir trečiaisiais – 20 %.

Parduotų produktų vertė apskaičiuojama kasmet, taikant standartinę normą, remiantis:

— vidutiniu produkcijos kiekiu, kurį augintojai nariai pardavė per tris kalendorinius mėnesius iki prisijungimo,

— vidutinėmis augintojo kainomis, pasiektomis per šį laikotarpį.

9 straipsnis

Valstybės narės gali suteikti augintojų grupėms pagalbą už operacijas, atliktas ne vėliau kaip iki 1975 m. gruodžio 31 d., daugiausia 1 500 apskaitos vienetų už hektarą, kurią jie panaudotų veislių keitimui bei apynynams pertvarkyti, kaip nurodyta 7 straipsnio 1 dalies b punkte.

10 straipsnis

1. Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir laikydamasi Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatytos balsavimo tvarkos, priima bendrąsias 8 ir 9 straipsnių taikymo taisykles.

2. Išsamios 8 ir 9 straipsnių taikymo taisyklės priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

IV DALIS

Pagalba augintojams

11 straipsnis

Kasmet iki balandžio 30 d. Komisija pateikia Tarybai pranešimą apie apynių gamybą ir prekybą.

Pranešime daugiausia dėmesio kreipiama į kainų tendencijas ir apynynų plėtimą, gamybą bei reikalavimus.

12 straipsnis

1. Pagalbos sistema įvedama Bendrijoje išaugintiems apyniams.

2. Pagalba augintojams gali būti suteikiama dėl to, kad jie galėtų gauti teisingas pajamas.

3. Šios pagalbos dydis hektarui, kuris skirsis priklausomai nuo veislės, nustatomas atsižvelgiant į:

a) vidutines įplaukas, lyginant su vidutinėmis ankstesnių derlių įplaukomis;

b) dabartinę padėtį Bendrijos rinkoje ir numatomas tendencijas;

c) išorės rinkos tendencijas ir kainas pasaulinėje rinkoje.

4. Jei ataskaita, apie kurią kalbama 11 straipsnyje, rodo, kad Bendrijos apynių rinkoje gali kilti struktūrinis perteklius arba atsirasti tiekimo struktūros sutrikdymas, suteikiama pagalba gali būti apribota dydžiu, atitinkančiu konkretų plotą, remiantis plotų vidurkiu, kuris buvo dirbamas trejus metus iki apžvalgos.

5. Pagalbos dydis, taikomos plotams, kuriuose derlius buvo išaugintas ankstesniais kalendoriniais metais, nustatomas iki birželio 30 d. remiantis Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

13 straipsnis

1. Pagalba augintojams skiriama už įregistruotus plotus, kuriuose buvo išaugintas derlius.

Valstybės narės paskiria organizacijas, kurių kompetencijai priklauso įregistruoti kiekvieno augintojo apynių plotus ir kurios atsako už registravimo kontrolę ir registravimo duomenų atnaujinimą.

2. Šio straipsnio tikslais valstybės narės gali vertinti pripažintą augintojų grupę kaip pavienį augintoją.

3. Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir laikydamasi Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatytos balsavimo tvarkos, priima bendrąsias šio straipsnio taikymo taisykles.

4. Išsamios 8 ir 9 straipsnių taikymo taisyklės nustatomos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

V DALIS

Prekybos su trečiosiomis šalimis sistema

14 straipsnis

Jei šis reglamentas nenurodo kitaip, arba jei Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir laikydamasi Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatytos balsavimo tvarkos, nusprendžia leisti nukrypti, prekyboje su trečiosiomis šalimis yra draudžiama:

a) apmokestinti kokiu nors privalomuoju mokėjimu, muitui lygiaverčio poveikio;

b) taikyti kokį nors kiekybinį apribojimą ar lygiaverčio poveikio priemonę.

15 straipsnis

1. Jei dėl 1 straipsnyje išvardytų produktų importo ar eksporto Bendrijos rinka yra rimtai sutrikdoma arba jai gresia trikdymai, dėl kurių gali kilti pavojus Sutarties 39 straipsnyje keliamiems tikslams, prekyboje su trečiosiomis šalimis gali būti taikomos atitinkamos priemonės, kol tokie trikdymai ar jų grėsmė išnyksta.

Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatyta balsavimo tvarka priima išsamias šios dalies taikymo taisykles ir apibūdina atvejus bei nustato ribas, kada valstybės narės gali imtis apsaugos priemonių.

2. Jei kyla 1 dalyje minima padėtis, Komisija, valstybės narės prašymu ar savo iniciatyva, nusprendžia dėl reikiamų priemonių; apie tas priemones pranešama valstybėms narėms ir jos nedelsiant taikomos. Gavusi valstybės narės prašymą, Komisija sprendimą priima per 24 valandas nuo jo gavimo.

3. Kiekviena valstybė narė per tris darbo dienas nuo tos dienos, kai gavo informaciją, gali kreiptis į Tarybą dėl Komisijos pasirinktų priemonių. Taryba susirenka nedelsdama. Ji gali pataisyti arba pakartoti aptariamas priemones laikydamasi Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nurodytos balsavimo tvarkos.

VI DALIS

Bendrosios nuostatos

16 straipsnis

Jei šis reglamentas nenurodo kitaip, Sutarties 92, 93 ir 94 straipsniai taikomi 1 straipsnio 1 dalyje išvardytų produktų gamybai ir prekybai jais.

Tačiau pagalba, kurią valstybės narės skiria apynių augintojams, gali būti toliau teikiama ir tuo laikotarpiu, kai galioja sutartys, sudarytos iki įsigaliojant šiam reglamentui, tiek, kiek ši pagalba yra didesnė už Bendrijos pagalbą, numatytą 12 straipsnyje. Šios pagalbos teikimo laikas negali būti pailgintas.

17 straipsnis

1. Reglamentų dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo nuostatos 1 straipsnio 1 dalyje išvardytų produktų rinkai taikomos nuo tos dienos, kai įgyvendinama šiame reglamente numatyta sistema.

2. 8 ir 9 straipsniuose numatytos priemonės yra bendrosios priemonės 1970 m. balandžio 21 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 729/70 ([1]) dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo 6 straipsnio 1 dalies prasme.

([1]) OL L 94, 1970 4 28, p. 13.

3. EŽŪOG Orientavimo skyrius valstybėms narėms grąžina 25 % priimtinų išlaidų, kurias jos turėjo atlikdamos 8 straipsnyje nurodytus veiksmus, ir 50 % priimtinų išlaidų, turėtų vykdant 9 straipsnio reikalavimus.

4. Prašymas atlyginti gali būti sietinas tik su išlaidomis, patirtomis per vienerius kalendorinius metus, ir jis pateikiamas Komisijai iki kitų metų birželio 30 d.

5. Bendra apskaičiuota EŽŪOGF išlaidų bendrosioms priemonėms suma yra 1,6 milijono apskaitos vienetų.

6. 8 straipsnyje nurodyti veiksmai turi būti atlikti per dešimt metų nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos.

7. Išsamios 3 dalies taikymo taisyklės priimamos Reglamento (EEB) Nr. 729/70 13 straipsnyje nustatyta tvarka.

18 straipsnis

Valstybės narės ir Komisija perduoda viena kitai informaciją, būtiną įgyvendinant šį reglamentą. Tokios informacijos perdavimo ir platinimo taisyklės priimamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

19 straipsnis

1. Įsteigiamas Apynių vadybos komitetas (toliau – Komitetas), kurį sudaro valstybių narių atstovai ir kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

2. Valstybių narių balsai Komitete vertinami Sutarties 148 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka. Pirmininkas nebalsuoja.

20 straipsnis

1. Tais atvejais, kai reikia laikytis šiame straipsnyje nustatytos tvarkos, klausimą Komitetui svarstyti perduoda jo pirmininkas savo iniciatyva arba valstybės narės atstovo prašymu.

2. Komisijos atstovas pateikia priemonių, kurių turi būti imtasi, projektą. Komitetas savo nuomonę dėl projekto pareiškia per laikotarpį, kurį nustato pirmininkas priklausomai nuo klausimo skubumo. Nuomonė priimama dvylikos balsų dauguma.

3. Komisija patvirtina priemones, kurios taikomos nedelsiant. Tačiau kai numatytos priemonės neatitinka Komiteto nuomonės, apie jas Komisija nedelsiant praneša Tarybai. Tokiu atveju Komisija gali ne ilgiau kaip vienam mėnesiui nuo pranešimo dienos atidėti šių priemonių taikymą.

Taryba, laikydamasi Sutarties 43 straipsnio 2 dalyje nustatytos balsavimo tvarkos, per mėnesį gali priimti kitokį sprendimą.

21 straipsnis

Komitetas gali svarstyti bet kokį kitą klausimą, kurį jam pateikė pirmininkas savo iniciatyva ar valstybės narės atstovo prašymu.

22 straipsnis

Taikant šį reglamentą, kartu turi būti tinkamai atsižvelgiama į Sutarties 39 ir 110 straipsniuose nustatytus tikslus.

23 straipsnis

Jeigu, siekiant palengvinti perėjimą nuo valstybėse narėse galiojančios sistemos prie tos, kuri numatyta šiame reglamente, ypač jei dėl naujos sistemos įdiegimo per numatytą terminą kiltų esminių sunkumų, reikėtų panaudoti pereinamojo laikotarpio priemones, tokios priemonės patvirtinamos 20 straipsnyje nustatyta tvarka. Jos taikomos ne ilgiau kaip iki 1972 m. liepos 31 d.

24 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja trečią dieną po jo paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

11, 12 ir 13 straipsnių nuostatos pirmą kartą taikomos 1971 m. derliui.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, 1971 m. liepos 26 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

A. MORO